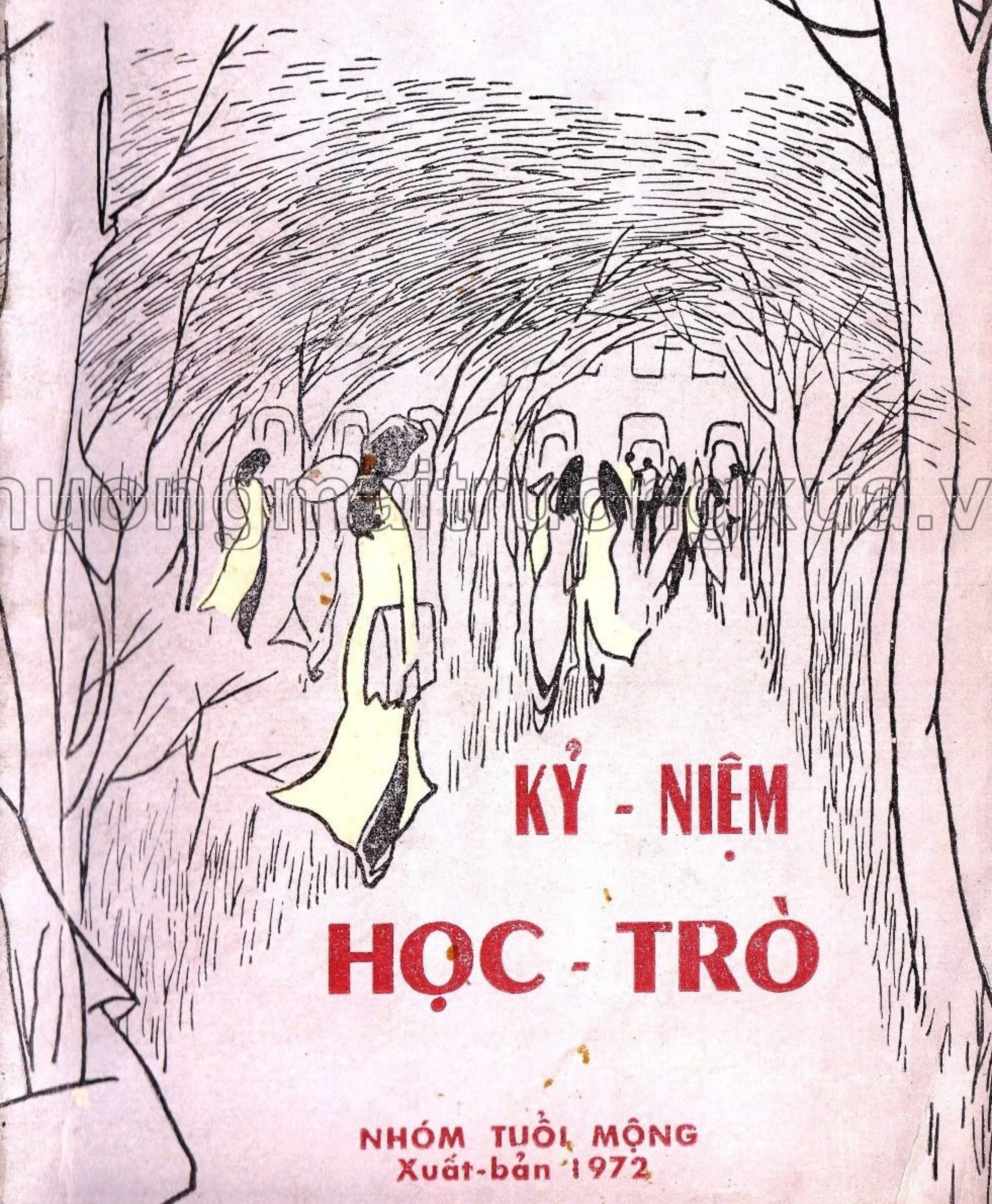

Chia

LÊ-HÀ

KỶ - NIỆM

HỌC - TRÒ

NHÓM TUỔI MỘNG
Xuất-bản 1972

nguồn

* Không biết cú pháp...
mồng bốn tháng giêng
năm bảy ba

thuongmaitruongxua.vn

Hoa phượng đỏ hoa phượng đỏ
Đi lòng người nhớ mãi
Thăm thoát quên đau con
ba cách...
Hay nhớ ghi gì trong lúc
vui

Tặng Hết thưởng làm
bý. Lễ.

N. Hoàng

1 KỶ NIỆM HỌC TRÒ

BVND 23/03/73

THAY LỜI TỰA

Có những lần đi nghe khóc trong lòng ! Có những lần ngồi ngậm-ngùi dĩ-vãng ! Đó là nỗi-tiếc KỶ-NIỆM !... Chưa có KỶ-NIỆM nào buồn bằng KỶ-NIỆM HỌC-TRÒ

Những chiếc lá bàng bay lảo-đảo trong sân trường. Những cánh lá me rơi rụng bên đường... Và những điệu ve sầu nức-nở vang vang với những cành phượng-đỏ xum xê trước gió... Đó là hình-ảnh kỷ-niệm của cuộc đời học trò thơ-mộng...

Ai vào đời cũng mang theo kỷ-niệm, nhất là KỶ-NIỆM HỌC-TRÒ ! Ôi ngậm-ngùi và nỗi-tiếc vô-cùng ! Hình ảnh ấy vẫn mờ-màng, nhưng nhớ !

Đem hững-hờ, mơ-mộng, băng-quơ, nhớ-nhung, sầu-khổ v.v... để dệt thành kỷ-niệm thuở học-trò. Đó là LÊ-HÀ một người thơ... Anh đang tìm về kỷ-niệm; đang viết lên kỷ-niệm và đang tiếc nỗi kỷ-niệm ! Tập-thơ KỶ-NIỆM HỌC-TRÒ chỉ là những « kỷ-niệm » không hơn không kém Có những thơ-ngây; có những êm-dềm; có những băng-quơ mà anh đã dựng thành kỷ-niệm...

Có lẽ đây là những kỷ-niệm tình-cảm riêng-tư của đời học-trò, LÊ-HÀ đã viết.

*Mỗi lần cánh phượng rắc sầu thương,
Buồn nhớ hoa rơi khắp mái trường !
Tiếng ve than-thở chiều ly-biệt ;*

Tà áo học-trò đượm ngát hương !

(CÁNH-PHƯỢNG)

Tình học-trò ĐẸP, NGÀY-THƠ và TRONG-
TRẮNG nhưng mơ-mộng, đắm mê :

Tôi không biết yêu

Nhưng nghe lòng thoáng nhẹ, xoay chiều.

Vu-vơ khi thấy người con gái

-Không vì ân-ái !

-Lòng chỉ ước-mơ

THỰC và MỘNG

vui với hững-hờ

Tháng ngày cùng với vần-thơ

Bên bờ ước-hẹn, vẫn chờ đợi ai !

(VƠ-VĂN)

Những vần-thơ HỌC-TRÒ thực là HỌC-TRÒ :

Những lúc cô-đơn thuở học-trò

Lòng hay mơ-mộng những tình thơ

Mái tóc nghiêng nghiêng chịu cánh-phượng

Tình chưa ước-hẹn đã vương tơ....»

(MƠ-TƯỞNG)

Bối-cảnh ước-mơ; ý-hướng kỳ-vọng... vẫn là những vu-
vơ, những khắp-khởi, những âm-thầm... Tâm-trạng cô-đơn ;
tình-yêu chiếc-bóng.. là ý-hướng của TUỔI HỌC-TRÒ...

Ở đây LÊ HÀ ghi được vài nét chấm-phá của kỷ-niệm
TÌNH-YÊU, CỦA KỶ-NIỆM HỌC-TRÒ, CỦA KỶ
NIỆM BANG-QUƠ đề vẽ lên những niềm tâm-sự nên-
thơ tuyệt-vời của thời cấp-sách.

Đọc thơ của LÊ HÀ người ta bắt gặp những kỷ-niệm

4 KỶ NIỆM HỌC TRÒ

đơn-phương, những tình-cảm mơ-mộng, những vu-vơ sâu
lặng. Cái đẹp và trang-nhã đã làm người đọc băng-khuâng
và mẩn tiếc một cái gì đã xa-xôi, mất-hút : nhớ nhưng
những hững-hờ của một thời mơ-mộng...

LÊ-HÀ chỉ ghi lại những nét kỷ-niệm thật kỷ-niệm; vu
vơ thật vu-vơ; mơ-mộng thật mơ-mộng mà không có
những hình-ảnh của non sông hùng-vĩ; của nước non
chinh-chiến; của ái-tình tha-thiết đậm-dà !

Tập-thơ của KỶ-NIỆM HỌC-TRÒ tác giả gần như
chủ-tâm chỉ đề ghi lại KỶ-NIỆM hoàn-toàn KỶ-NIỆM
của học-trò. Người đọc sẽ bắt gặp cái sâu thấp thoáng
như ánh trăng lồng qua bóng cây; êm đềm như buổi chiều
vàng lạng lẽ và vu-vơ như gió thoảng nhẹ-nhàng !

KỶ-NIỆM HỌC-TRÒ chỉ là những kỷ-niệm phồn-phôt
mà thăm-thía u-sầu; nhẹ-nhàng mà man-mác, đau thương
... như những bức tranh sơn thủy-mặc của Tàu ở cái
thời xa-xưa nào, có khói tỏa sóng cồn mà còn thấp thoáng đôi
cánh chim về lạc-lồng giữa vòm trời đầy mộng-lung huyền-ảo ..

Về kỹ-thuật, thơ -LÊ HÀ vững-chãi, nhưng không sâu-
sắc ý-tứ nhẹ-nhàng theo đúng nghĩa của KỶ-NIỆM HỌC
TRÒ và tâm-sự vu-vơ trong ý-hướng chập chờn...

Đọc những vần-thơ KỶ-NIỆM HỌC-TRÒ thấy sâu
man-mác và thấy buồn thăm-thía như những vô-cớ không
đâu về với tâm-hồn, LÊ-HÀ đã thành-công ở sự thành
công của thuở học-trò. . .

LÊ HÀ dù gói ghém trong hai chữ HỌC-TRÒ nhưng

những vần thơ của anh cũng vươn cao theo một chiều
hướng-thượng Một thứ tình-cảm siêu-thực và nên-thơ đã
phảng-phất như Verlaine :

*Il pleure dans mon cœur
Comme il pleut sur la ville
Quelle est cette langueur
Qui pénètre mon cœur ?*

(ARIETTES OUBLIÉES - VERLAINE)

tạm dịch :

*Tim như lệ đổ tràn-lan,
Buồn như ngoài phố phủ-phàng mưa tuôn !
Sầu kia nào rõ ngọn nguồn ? !
Buồng tim ta ngập cơn buồn vãn-vơ.*

(KHÚC LÃNG QUÊN - VERLAINE)

Ở những vần-thơ tuy ý-hướng tương-tự, nhưng nhẹ
nhàng êm-dẹp hơn :

*Gót ngọc nâng đi mọi nẻo đường,
Âu-sầu ta rải khắp muôn phương.
Lòng ta đã khóc từ khi ấy,
Thao thức canh dài nặng nhớ thương.*

Một tập-thơ đầu tay; một kỷ-niệm học-trò cũng là một
bước vào con đường văn-ngệ của người thơ LÊ-HÀ.

VĨNH-LONG, CHIỀU HÔM 21-11-1972

HOÀI-AN

CÁNH PHƯỢNG

Mỗi lần cánh phượng rắc sầu thương,
Buồn nhớ hoa rơi khắp mái trường.
Tiếng ve than-thở chiến ly-biệt,
Tà áo học trò được ngát hương.

Mỗi cánh hoa rơi một mối tình,
Phượng hồng tô điểm tóc thêm xinh,
Nhớ như cánh bướm chiu nghiêng cánh,
Nhẹ thoảng mây đưa khúc nhạc tình.

Mỗi lần cánh phượng nhắc hè sang,
Lưu bút trao nhau vội mấy hàng
Đề lòng vương vấn bao thương nhớ,
Muốn tỏ nhưng sao dạ ngổ-ngàng.

MƠ TƯƠNG

Những lúc cô đơn thuở học trò
Lòng hay mơ mộng những nàng thơ,
Mái tóc nghiêng nghiêng chịu cánh phượng
Tình chưa ước hẹn đã vương tơ.

VƠ VẦN

Tôi không biết yêu
Nhưng lòng nghe thoảng nhẹ xoay chiều
Vui vẻ khi thấy người con gái
Không vì ăn ai.
Lòng chỉ ước mơ.
Thực và mộng !
Vui với hững-hờ
Tháng ngày cùng với vần thơ
Bên bờ ước hẹn vẫn chờ đợi ai !

AI THẤU CHĂNG

Je languis nuit et jour;
Et mon mal est extrême !

(Nỗi lòng khơi vết thương tâm;
Ngày đêm chiếc bóng âm thầm héo hon !)
HOÀI-AN dịch

Hồn mơ bến mộng dang-trình,
Đời mang chỉ một mối tình mà thôi,
Thiệt-tha trót lỡ yêu rồi,
Vẫn vương thôi để một đời cô đơn,
Hững-hờ gởi mộng mười phương,
Thương người, đâu biết người thương lại mình ?
Yêu ai, ai thấu chẳng tình ?
Xa ai, ai nhớ bóng hình mình chẳng ?
Nhớ mong mong nhớ bao lần,
Sầu buồn cầm bút nhẹ nâng mấy hàng,
Tình hòa với mực gởi sang,
Mây mù giăng tỏa, mưa tan-tác lòng.

20-1-59

BUỔI HỌC ĐẦU TIÊN

Buổi học đầu tiên anh thấy em
Lòng nghe thồn-thức những êm đềm
Thế rồi, vương vấn anh mơ mộng,
Lòng những băng khoăn với nợ duyên.
Hôm sau anh chỉ lên nhìn em;
Suối tóc buông xuôi tựa mảnh rèm,
Mắt em ngời sáng : làm sao ấy !
Anh ngỡ hồn anh bị đắm chìm.

Nhìn em, em ngoảnh lại nhìn anh,
Đôi mắt trao nhau những loé tình,
Hình như phản ảnh lòng em được:
Em bảo : «Em đây cũng động tình»!

1958

TÂM - SỰ

Tôi muốn cùng ai tỏ nỗi lòng
Bên trời ước-hẹn với non-sông
Đem tình tri-kỷ xây hồ-hải.
Ai biết chẳng hay đề lạnh-lùng ?

YÊU

Yêu nhau chẳng nói được nên lời
Tha-thiết nhìn nhau chỉ thế thôi
Tình yêu là một bài thơ ngắn,
Chưa đọc nhưng tim đã hát rồi.

ĐỜI

Đường đời hiểm-trở lắm chông-gai,
Vững-chí kiên tâm cũng có ngày
Vị ngộ anh-hùng cam lánh mặt,
Rồng mây mới biết hãn là ai.

TÌNH ANH

Nhớ thuở nào em độ tuổi xanh,
Thơ ngây đùa giỡn cạnh nhà anh,
Vô tình em hái hoa duyên-nợ,
Đôi mắt được buồn vương vấn anh

Có biết rằng đâu một chữ tình,
Em cài trên mái tóc xinh xinh
Viết trong đôi mắt và trên má,
Em gói vào trong đôi mắt anh,

Ngây thơ cái tuổi của thời-gian,
Chầm chậm ngày qua chỉ ngỡ-ngàng
Mang thêm e lệ, người em gái
Thường đứng bên hiên ngắm chị Hằng.

Chẳng dám cùng em chạy giỡn đùa
Anh hồi tưởng lại những ngày xưa,
Giờ đây lại trách người em gái
Sao nỡ quên đi cái tuổi thơ?

Gặp em, anh chẳng dám nhìn em,
Hồi hộp như trăng ngấm nửa rèm.
Đợi em e lệ nhìn nơi khác,
Anh mới trộm nhìn đôi mắt em.

Ấp-úng lời chưa được nửa lời,
Sao em từ-giả vội em ơi?
Dường như đứng cạnh là mang tội?
Em hẹn ngày nao em đến chơi.

Từ thuở nào em ít đến chơi,
Hồn anh như chiếc lá thu rơi,
Đợi em, anh khát trong sa mạc,
Mòn mỏi cùng em trọn một lời

Nửa lời anh đã thốt cùng em,
Nửa muốn rằng thôi, nửa muốn thêm.
Tim anh giờ chỉ còn một nửa:
Nửa đã tan và nửa gởi em.

THƯ TRÁCH

Đàn nhận bao phen gọi bóng hồng
Hỏi người xa cách biết hay không ?
Chẳng lẽ thờ ơ im lặng mãi ?
Không lời đáp lại, để ai trông.
Tha thiết mong ai đáp một lời,
Dù lời cay đắng, một lời thôi !
Đề ai kia khỏi mang sầu hận,
Nơi chốn tha phương vương bụi đời.

Hay là đang lỡ bước công danh ?
Tam giác tình yêu để học hành
Cốt lo đèn sách mùa thi cử,
Đợi lúc thành công nợ mới thành.

Công thành danh toại sẽ cùng nhau
Tơ tóc trăm năm đến bạc đầu,
Nhưng ai hãy nhớ, đừng sai hẹn. !
Xin thốt một lời thệ với nhau.

GỎI NGƯỜI MONG NHỚ

Đã bấy lâu nay nhớ một người,
Nhớ mà chỉ nhớ, nhớ nhung thôi !
Nhớ mà chẳng dám cùng tâm sự,
E sợ rằng ai chẳng nhận lời.

Vũ-trũ dường như đã lặng im,
Bao nguồn thi-cảm ứ trong tim,
Hòa chan với máu còn sôi nóng,
Hơi nóng đôi môi chưa nổi niềm.

Mộng lòng tan tác khúc tương tư,
Lệ thấm nhòa nên một bức thư.
Con tim gửi trọn người mong nhớ,
Cầm đọc mong ai khéo đáp từ.

Gởi mà không dám dấn vô phong,
Ngắm-nghia, lòng thêm những pháp-phòng.
Thêm câu tái bút: «Người xa lạ,
Muốn buộc cùng ai sợ chỉ hồng».

Gởi xong lòng những nao nao,
Hỏi rằng vườn đã ai vào hay chưa ?

THĂM EM

Hôm qua trời mưa đông,
Em đứng tựa bên song,
Nhìn ra ngoài mưa lạnh
Em có thấy anh không ?

Anh lại nhà thăm em
Mới vừa đến mái hiên,
Trời bỗng rơi nặng hạt
Anh đứng nhìn sang em.

Mưa dột ướt thân anh
Áo ào gió thổi nhanh
Gió thổi làm anh lạnh
Lạnh đến cả lòng anh.

Đứng cạnh bức màn thê
Tóc em xỏa lê thê
Thấy em buồn man mác
Anh lùi thủi ra về.

Hôm qua trời mưa đông
Em đứng tựa bên song
Nhìn ra ngoài mưa lạnh
Em có thấy anh không ?

THI CỬ

Thi cử làm chi mệt một đời
Thức khuya đến thở chẳng ra hơi
Đồng hồ khẽ gõ mười hai tiếng,
Cuốn tập ngót xem bốn chục bài.
Trên trần một tiếng lằn chắt lưỡi,
Dưới đất hai phen dễ rĩ tai :
«Học làm chi để xin tờ giấy ?
Trong đó lảng nhăng chữ tú tài»

MÙA THI 1959

GỎI AI

Ai đã yêu ai với mối tình,
Em đếm như những bóng trắng thanh,
Yêu ai trong tiếng than thầm kín,
Đâu biết ai yêu lại với mình ?

Mơ màng nhớ lại lúc nhìn nhau,
Kẻ dưới hiên trông kẻ bóng lâu,
Càng trông ai lắm ai càng nhớ...
Ai dễ tìm ai một mối sầu.

Mấy lời tâm sự gởi cùng ai,
Có thấu lòng chẳng ? Đáp ít lời !
Đợi ai nhìn nước sông Tương chảy,
Ngắm dãy Vu-San lấp cả trời.

BỨC THƯ GỬI CHỊ NHỜ LÀM MỒI

Tha phương nằm mộng nghĩ liên-miên,
Thảo bức tâm-thư gửi chị hiền
Thương nhớ tổ bao niềm quanh-quê,
Âu sầu trao mấy sợi tơ duyên.
Nhờ bắc nhịp cầu Ngâu với Nữ,
Đem nguồn thi-cảm Thế lên Tiên.
Hồi hộp ngóng trông giây đến phút,
Tơ lòng mong chị gỡ cho yên.

HÔN TRỘM

Anh nhớ độ nào lúc nửa đêm
Hồn anh lặng lẽ đến cùng em
Anh đi nhẹ nhẹ, vào, em ngủ.
Đứng cạnh màn thê, anh lặng im
Nhẹ nhàng anh giờ bước vào trong
Hơi thở và hai ngực phập phồng...
Cựa mình em hé dòi môi mọng
Anh đặt vào em một cái hôn.

Giật mình em then nhôm ngồi lên
Chẳng có gì đâu ! chỉ cái mền
Tìm kiếm ngạc nhiên em tự hỏi:
«Ai vào hôn trộm giữa ban đêm?»

XUÂN BUỒN

Xuân buồn gió lạnh thổi về đâu
Chạnh nhớ niềm riêng gợi ý sầu.
Nhớ ai như nhớ ai trong mộng
Càng nhớ càng đau dạ rạo rạo.

GẶP ĐỂ XA

Lạc-mạc, bi-hề, tôn-tương-trí;
Bi-mạc, bi-hề, sinh-biệt-ly.

• • •
Đời không gì vui bằng khi gặp nhau
Và không gì buồn bằng lúc biệt ly.

Vào một ngày xuân luyến nãng chiều
Mai vàng khoe sắc gió hiu hiu
Đôi chim hờn hở trên cành lá
Như một bài thơ đẹp mỹ-miền.

Ta với nàng xây một giấc mơ
Lòng dằng rạo rạo những bài thơ
Đôi môi âu-yếm làn hơi ấm
Thệ hải minh sơn, bóng nguyệt mờ.

Tâm tình vừa dệt mộng yêu đương
Ca khúc ái-ân nửa đoạn đường
Ai ngờ gặp đó rồi xa đó
Trao một lần đi khúc đoạn trường.

Gót ngọc nàng đi mọi nẻo đường,
Âu-sầu ta rảo khắp muôn phương.
Lòng ta đã khóc từ khi ấy
Thao thức canh dài nặng nhớ thương.

LỖ LÀNG

Ai đã gây chi cuộc lỗ làng
Cho đời tài-tử với giai-nhân
Sông Tương ngăn-trở cho hờ hững
Cho lệ tràn lan khắp cõi trần.

Từ thuở mười lăm cấp đến trường
Mộng đời ấp ủ một tình thương
Tình ai gói trọn tình ai nhỉ?
Đôi mái đầu xanh, một bức tường,

Tình yêu phẳng lặng tựa sông sâu
Chẳng tỏ cùng nhau được mấy câu.
Yêu trong khoé mắt, trong nhìn lên
Đôi trái tim non nhuộm lệ sầu.

Em thì chan chứa cuộc giàu sang,
Anh đón lăm than với phũ-phàng.
Lầu son ứa lệ, chời tranh khóc.
Than thở năm canh trách thói thường.
Mộng tình dang dở nhạc lòng phai,
Em đã cùng ai sắc với tài.
Nhìn qua đỉnh núi, em hờ-hững.
Ôi một chữ tình! đau đớn thay!

Ai đã gây chi cuộc lỡ làng?
Cho đời tài tử với giai-nhân,
Sông Tương ngăn-trở cho hờ-hững,
Cho lệ tràn lan khắp cõi trần?

GIÂY PHÚT

Les amoureux,
Son très heureux...

Những kẻ yêu đương;
Dồi dào hạnh-phúc.

Em là cô gái giữa đồng xanh,
E-ấp em nuôi những mộng lành
Thời-gian trao đến em đôi tám,
Trình-trắng diu hiền dáng đẹp xinh.
Rồi một chiều kia gió lạnh về,
Một người đao-mạo ở cùng quê
Quen em bằng những lời răn dạy,
Em đã hẹn hò để mai kia...

Cũng một chiều kia gió lạnh buồn,
Chị em về đến chốn cô thôn,
Theo sau là một chàng trai trẻ,
Giới thiệu.. suốt lòng nhuộm lệ thương

Quen nhau qua suối mắt tâm - tình,
Yêu nhau để khóc một mình
Tình trong giây phút thành thiên thu.
Mấy năm trời,
Gặp nhau chẳng nói nên lời...
Hai cuộc đời,...
Yêu nhau chẳng để một lời với nhau.
Chồng em dù có thế nào,
Em nên yêu để thay vào tình anh,
Trọn đời một kiếp hy - sinh
Nhưng anh nhân vật vô hình trong tim.

MỘT BẢN ĐÀN

Tôi muốn ngân lên một bản đàn
Bản đàn tuyệt diệu của trần-gian
Hồn thơ bay bổng lên cung quảng
Cùng với tình yêu đẹp tuyệt-trần

ĐÔI CHIM

Gió thổi than rì rào.

Đôi chim bên hàng lau

Trên cành cây rung-động,

Không hót chỉ nhìn nhau.

Gió giận thổi ào ào,

Đôi cánh đập chao chao

Chim nép vào nương tựa

Thỉnh thoảng rĩa lông nhau.

NHÌN TRỜI

Ban đêm ngược nhìn trời

Vân sao tỏa khắp nơi

Giữa màn đen vô tận

Của thăm thẳm tuyệt vời

Nghĩ mình như hạt cát

Giữa sa-mạc chơi vơi

Con người tuy bé nhỏ

Nhưng chinh phục được trời.

ĐI LỄ PHẬT

Gió xuân phớt nhẹ trên cành,
Vườn vơ én liệng từng xanh vui đùa,
Xa xa điểm mấy hàng dừa,
Sương mai ấp ủ mái chùa rêu phong.
Làn mây mỏng, ánh xuân hồng,
Tiếng chuông thông-thả từng không uốn mình.
Nhấp nhò dưới ánh bình minh,
Thiện nam tin nữ kính thành qui y.
Tầm tiên lánh tục cùng đi
Nấp thân bóng Phật từ bi diệu-huyền.

1959

CHIỀU QUÊ

Đồng bát ngát im lìm màu lúa biếc
Cỏ non xanh tha thiết đơm trời thơ
Trái tim lạnh say cảnh như say mơ.
Trong ánh sáng chập chờn như ảo mộng,
Gió nhẹ thoảng môn man cùng đồng rộng
Cùng tiếng chim than khóc với hoàng hôn
Làm cho ai tắc dạ luống bôn chồn
Tay chơi với tim một người cho đỡ lạnh.
Bóng chiều thu dằng lên niềm cô quạnh
Không một người theo với hồn mơ
Và tôi chỉ rung lên những bài thơ
Với tất cả tâm hồn say trắng gió.

Quê nhà 1958

GIÓ GHEN

Gió than thở trong ngàn cây muôn lá
Rit thê-lương bên khóm liễu cảnh thông
Đem âm thanh trút cạn hết tơ lòng.
Gió không sắc, không hồn, không thể xác.
Nhưng gió có trái tim rung rào rạc,
Biết hòa hương của muôn đoá hoa yêu
Biết nhẹ nhẹ ru cảnh đẹp mỹ-miêu
Và gió biết cảm hồn lòng man trá,
Gió ra đi với biển ngàn vách đá,
Đập âm âm cho hả giận người yêu,
Một người yêu với vẻ đẹp diễm kiều
Bị cặp mắt bởi bàn tay nhân thế.

11—12—59

CHIỀU VỀ BÊN SÔNG

Chiều về thoang thoảng bóng mây tan
Lai láng trần-gian nhuộm nắng vàng
Chập chập chim bay về tổ ấm,
Bên đường lữ khách bước tang thang.

Giữa dòng lơ lửng chiếc dò ngang
Khách vẫy gọi dò lại quá giang,
Đò ai vẫn cứ trôi hờ-hững.
Thất vọng, bên bờ khách thở than.

Mỗi chiều lại có khách sang ngang,
Cũng bóng mây tan cũng nắng vàng,
Cũng chiếc dò ai không cập bến.
Hoàng hôn rồi lại đến hôn hoàng.

MỘT TRUYỆN TÌNH LÁ THĂM

Vào một đêm mưa gió lạnh buồn,
Một mình nơi gác trọ cô thôn
Lòng dằng một mối sầu lữ thứ,
Tôi viết thư tìm bạn bốn phương.

Tôi là kẻ cô đơn,
Độc Văn-nghe tiền phong
Thấy một người con gái
Đang tìm bạn bốn phương.

Về lấy giấy màu hồng
Nắn nót viết từng dòng
Gởi người còn xa lạ
Nhờ gỡ rối tơ lòng.

Tôi là thầy giáo làng
Sống trong cảnh nghèo nàn
Không một người làm bạn
Biết cùng ai thổ thán ?

Viết xong cẩn-thận dán vô phong
Thơ gởi đi rồi, dạ ngóng trông.
Từng phút, từng giây, từng nhịp thở
Đợi chờ nhận một bức thư hồng

May mắn làm sao ! Được đáp từ.
Run run hồi hộp mở phong thư
Của người còn gái miền xa lạ
Cũng muốn tìm người bạn tâm thư.

Đọc đi, đọc lại, đọc nhiều lần,
Đọc xong lòng bỗng nhẹ lâng lâng,
Từ nay mình có người tâm sự
Không sợ đêm trường đã bang khuâng.

«Tôi là nữ sinh viên
Cha già đã qui tiên,
Vào Đại-học Sư-phạm
Mong dạy học kiếm tiền.

Gia đình tôi thật nghèo.
Học chẳng được bao nhiêu,
Hoàn cảnh nào khác bạn,
Mình là bạn đồng liêu.»

Thơ đi, tin lại đã bao lần.
Tình thâm ngày càng nặng nghĩa ân.
Thế rồi, chiều nọ cùng nhau gặp,
Nói chuyện tương lai, chuyện Tấn Tàn.
Chiều Chứa nhật mùa Đông

Em mặc áo màu hồng
Đang ở nhà với mẹ
Đuộm buồn vì nhớ mong.

Anh đến thăm em một buổi chiều
Nửa mừng, nửa ngại đón người yêu :
Mừng vì đã gặp người mong nhớ,
Ngại sợ mẹ già không cho yêu.

Hai đứa cùng bàn chuyện tương lai,
Mẹ ngồi bên cạnh nghe cả hai.
Thấy mẹ cười vui, anh hết sợ,
Chúng mình xây đắp mộng ngày mai.
Tạm biệt anh về tận tỉnh xa,
Đêm đêm tô điểm giấc mơ hoa.
Mơ mà không dám cho ai biết,
Vì sợ không còn một giấc mơ.

Anh viết bức thư yêu
Gởi em một buổi chiều
Anh viết bằng tiếng Pháp
Sợ mẹ biết mình yêu

Gởi thư tình cho em
Lòng anh lo sợ thêm
Sợ cung đàn lỗi nhịp
Khi anh đã yêu em.
Một chiều anh nhận được thư em
Một giấc mơ yêu thật êm đềm !
Tim anh nhịp bước theo từng chữ
Em đáp lại tình anh yêu em,

Anh đến thăm em một buổi chiều
Đôi tim hòa điệu nhạc hương yêu
Cùng nhau hứa hẹn, trao nhau nhẫn,
Minh đã yêu nhau, yêu thật nhiều !

Ai bảo mỗi tình đầu là đẹp nhất ?
 Anh với em, tình đẹp tựa bài thơ,
 Tình sau cùng thực hiện được giấc mơ,
 Được xây đắp bởi con tim và hơi thở.
 Mình đã yêu và đón đầu trắc trở,
 Giờ không còn lo sợ bóng trắng tan,
 Mưa gió lạnh hay ánh nắng hanh vàng
 Mà chỉ sợ con tàu không cập bến.
 Từ tình yêu, hôn nhân dần tiến đến,
 Dưới giáo-đường hai trẻ tựa bên nhau
 Xin Chúa ban hạnh-phúc được bền lâu,
 Tình yêu mình mãi mãi thêm sâu đậm.

48 KỶ NIỆM HỌC TRÒ

Librairie K'AI - TRÍ
 62, Bđ. Lê Lợi SAIGON

Sinh năm 1940 tại xã TÂN-AN-
 LUÔNG, quận Vũng-Liêm, Tỉnh-
 Vĩnh-Long, trong một gia-đình lễ-giáo.

LÊ - HÀ lớn lên một nơi tạm
 gọi là bình-yên, dù đất nước có
 chiến-tranh. Nên, những xác-trộn của
 đời anh chính là những xác-trộn ở
 học đường. Học-bành, yêu-đương,
 mơ-mộng, băng-quơ, hững-hờ, sầu-
 khổ... là những kỷ-niệm của người
 học-trò hiền-lành LÊ-HÀ.

Anh học rất giỏi. Làm học trò.
 Làm sinh-viên. Làm thầy giáo, rồi
 làm giáo-sư... Hiện nay LÊ-HÀ
 đang làm giáo-sư tại một số trường
 tư và trường công ở Vĩnh-Long.

Anh từng viết văn và dịch-thuật
 những bài giế-trị cho các nhật báo
 và tuần báo, đặc-san của trường, v.v
 Hiện nay anh là một trong những
 người đầu-não của NHÓM TUỔI-
 MỘNG.

Tập thơ này là tập-thơ đầu
 tay với những mơ-mộng, băng-quơ,
 êm-dềm, sầu-khổ... mà anh đã dựng
 thành KỶ-NIỆM ..

Chắc chắn anh sẽ còn những
 kỷ-niệm của chiến-tranh, của cuộc
 đời, mà chính những kỷ-niệm ấy làm
 nguyên-động-lực đưa - đẩy anh đi
 nhiều hơn vào con đường văn-ngệ.

VINH LONG, vào THU 72
 HOÀI-AN

KỶ NIỆM HỌC TRÒ tập thơ
 đầu tay của LÊ-HÀ do Nhóm Tuổi
 Mơng xuất bản 5.000 quyển. Ngoài
 những bản thường có 100 quyển
 đặc-biệt dành cho tác-giả và nhà
 xuất-bản để tặng có chữ ký và
 triện sen của tác giả.

TÁC GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN

NHÓM TUỔI MỘNG

ĐÃ XUẤT BẢN:

- Tuổi dậy thì (quyển 1) của Hoài An
(loại sách tìm hiểu yêu đương)
- Kỷ niệm học trò của Lê Hà
(thơ)

ĐANG IN:

- Trời một phương của N.H.
- Áo tím thôi còn đâu nữa em ! của N.H.
(thơ)
- Kỷ-niệm vào đời của Hoài-An
(Tuyển truyện ngắn)

● — Thơ-từ của độc-giả nhằm phê bình, xây dựng, hoặc đặt vấn đề phát huy .. chúng tôi sẽ trích đăng vào các qu.ền sau, xin gửi về Giáo-Sư Hà Phước-Thảo 69/34 Nguyễn-Huệ Vĩnh Long.